

Jmenuji se Ali Ibn Kamraatchii a Alláh je mi svědkem, že jestli chytnu toho psa Ismaila, co mi měl hlídat velblouda, tak ho vlastnoručně zahrabu do pouště a namažu medem.

Toho dne mě vzbudilo polední slunce a já si uvědomil, že ležím na kraji oázy úplně sám. Celá má jednotka zmizela v poušti pohlcena písečnou bouří. Poslední co pamatuju byl let střemhlav z hřbetu toho usopleného zvířete - prý koráb pouště - co bych teď dal za svého koně a rovnou step svého rodného chanátu Uzbeků.

Nu, tedy, pozbíral jsem své naražené údy, oprášil zbroj a po chvílce hledání našel i svou šavli a tornu. Vzal sem jen to nejnnutnější pro přežití, trochu vody do vaku, luk, šípy a něco sušených fiků a vyrazil směrem z té horké pustiny, v kterou se oáza po písečné bouři proměnila.

Má cesta byla dlouhá a já už pomalu vysílen po dvou dnech chůze pomalu zemdlával ač poušť se už změnila v pohostinější krajinu, když tu se přede mnou na cestě zjevil ten mužík. Ukryl jsem se v houštině a úplně ho zaskočil svým náhlým zjevením. Začal cosi blekotat hatmatilkou jakéhosi evropského jazyka. Když sem se představil, trochu se uklidnil a pochopil, že ho nechci okrást. Lámanou latinou ze sebe dostal, že je jen služebníkem místního obchodníka a že běží sehnat zvěř do stájí. Dobře mi poradil cestu a já mu slíbil, že pokud se kdy ještě potkáme, odměním ho.

Vydal jsem se tedy k obchodníkovi jak mi slouha řekl. Město prý se jmenuje Ravenor a nachází se poblíž řeky Litan. Ten Ravenor, kde jsem jako otcův služebník proháněl děvčata a kde se učil nejen umění války. Můj otec, ctihodný velkovezír Jusuf Kamraatchii se sem přistěhoval i s celou rodinou na pozvání Kalífy Saladina, dnešního sultána, našeho spojence a velitele v boji proti nevěřícím.

Zaradoval jsem se tedy možností spatřit zase po letech svého otce a moci spočinout v jeho společnosti a blahobytu druhého domova.

Cestou však jsem zahlédl jakousi skupinku v lese. Snad se zrovna dělí o lup zabitého obchodníka, pomyslel jsem si, vidouce kupecký vůz a u něj bandu bojovníků s evropskými emblémy na hrudích.

Přikradl jsem se tedy nízkým podrostem až k nim a k jejich úleku se zjevil nečekán v jejich středu. Jakým milým překvapením mi bylo, že kupec, jemuž vůz patří, nejen že není zabit, ale dokonce je pánem těch chlapů a oni jemu za žold prý dobře slouží. Pozdravil jsem dobrého muže a spojence ve víře a přijal jeho pozvání k odpolení svačiny, která mi byla o to milejší, že jsem sousta již celý den neviděl.

Velikou vřelost a dobrotu toho muže jsem chtěl náležitě odměnit, ale nic než mé slovo a příslib odměny jsem nemohl mu na místě složit. Požádal jsem tedy o ozbrojený doprovod do města Ravenoru, kde jsem očekával vřelou náruč otcovu i rodinné pokladny abych tomu muži jeho dobrotu splatil.

Kupec sám se nabídl a se dvěma svými muži, z nichž jeden byl sice ještě chlapcem ale kurážným a připraveným poslechnout svého pána a pak jeho snad bratrem, silákem ze země Rusi.

Hotov jsem tedy byl vyrazit na cestu klidný, avšak z tábora kupcova náhle se vyjevila ženština jákási a že prý půjde s námi. Kupec asi jakés účty nesplacené u ní měl za její společnost a ona snad se bála, aby se nepokusil ze svého závazku vyklouznout. Kupec však ji rázným slovem pohnal ke klidu. Žena ta však neznalá pravého chování žen pravé víry, utekla do lesů a jen Alláh ví, co od té chvíle Kupci tomu v duchu přála.

Jaké štěstí bylo zase spatřit bílé věže Ravenoru, na kterých teď však místo černých vran zářily do soumraku modré praporece Krále Balduina ale i půlměsíc v zeleném poli, symbol našeho rodu Alláhových věrných služebníků.

Obchodníkův tábor nebylo těžké nalézt, vůně pečeného masa a těžkého vína se nesla podvečerem a jiskřila tak chuťové poháry mě i mému doprovodu. Služebná hned poznala můj urozený původ a vínem ani úsměvy nešetřila. Obchodník však byl mimo svůj příbytek a po mém otci ani slechu.

Když se pak obchodník zjevil, vyrozuměl jsem od něj, že můj otec jel s družinou k samotnému Salladinovi, ale že mi jsou jeho sklepy a jeho účet k dispozici.

Tedy jsem nechal narazit nový sud s vínem, vyplatil odměnu svým dobrodincům a popřál jim šťastný návrat do jejich kupeckého ležení.

Kéž je Alláh ochraňuje a mě odpustí ten drobný prohřešek.